

# LUCIFER JA ANTIKRISTUS

Pekka Ervastian esitelmä 16.2.1930

Kolmas sota taivaissa alkoi, niinkuin olemme sanoneet, varsinaisesti Jeesuksen Kristuksen työn kautta; ja se sota jatkuu nyt yhä. Se on iankaikkista sotaa, jota ihmiskunta käy ja joka on päättyvä ihmiskunnan voittoon. Tätä sotaa ymmärtääksemme ja valaistaksemme tahdomme sitä katsella kolmelta kannalta, ja samalla aina viitata myöskin niihin toisiin taivaallisiin sotiin, joista on ollut kysymys. Ne kolme kantaa, joiden valossa tahdon vielä katsella tätä Kristuksen sotaa, ovat: ensimmäisenä kysymys pahasta yleensä ja siitä pahasta, joka aina kussakin sodassa on voitettava; sitten toiseksi on kysymys siitä, jota tahdomme nimittää karmalliseksi atoomiksi, joka on tärkeä ymmärtää, että voisimme käsittää Jeesuksen Kristuksen työn ja Kristuksen sodan; ja kolmanneksi kysymys Jeesuksen Kristuksen jumaluudesta verrattuna kaikkiin toisiin varhaisempiin ja myöhäisempiin ihmiskunnan auttajiin ja vapahtajiin.

Ensimmäinen kysymys on kysymys pahasta, pahan luonnosta ja pahan olemuksesta, siitä, mikä paha itsessään on. Minä uskon, että meidän ei ole vaikea määritellä pahaa sillä tavalla, että se määritelmä tulee aivan niinsanoakseni yleispäteväksi, ajattelen silloin pahaa ilmiönä, jonkunlaisena todellisuutena; ei ainoastaan semmoisena sisäisenä eetillisenä todellisuutena, josta olemme paljon puhuneet ja jota myöskin yleensä pidetään pahan varsinaisena muotona. Mutta me emme ajattele pahaa ainoastaan tällöisenä subjektiivisena, ihmisasteella olevalle luonnollisena ja ainoana pahana, vaan ajattelen jonkunlaisena luonnonilmiönä, todellisuutena itse kosmoksessa. Sillä kaikkina aikoina on myös subjektiivisen pahan ohelle ajateltu sitä luonnossa, kosmoksessa olevaa pahaa, joka voi elävää olentoa kohdata. Ja mitä on paha siinä merkityksessä? Se on kuolema ja häviö. Kun ajattelemme, että

olemassalon syvin, ainoa olemus on elämä, oleminen, sen perusteellinen olemus on itse elämä, niin ymmärrämme, että paha on se, mikä loukkaa tätä elämää tätä olemista, mikä sen katkaisi jollakin tavalla, mikä sitä ehkäisi. Objektiviselta kannalta on paha elämisen estäjä, hävittäjä, kuolema. Siksi sitä nimitetään viimeiseksi viholliseksi. Sentähden tulee muistaa, että itse elämässä, jumaluudessa, ei ole mitään pahaa, sillä jumaluudessa ei ole kuolemaa. Siis kaikista syvimmässä merkityksessä ei ole mitään pahaa, mutta ilmennyksessä, kaikessa ilmenneen todellisuuden esiintymisessä on olemassa tämä pahan, tämä elämisen loppumisen mahdollisuus, häviön mahdollisuus. Siis se on niin sanoaksemme objektiivinen paha. On aivan toinen asia, että meidän kannalta se ei tarvitse olla pahaa, vaan hyvää. Ottakaamme esimerkki: sanomme, kun meissä on joku tauti, että se on paha. Jos meillä on syöpä vatsassa, se vaivaa meitä kauheasti ja tahdomme päästä siitä vapaaksi ja annamme lääkärin leikata sen pois. Mutta jos asetumme syövän kannalle, niin se on sille kuolema, sen elämän loppu: siis sille paha, mikä meille on hyvä. Tämä on erinomaisen räikeä esimerkki, mutta objektiivinen paha olemassa olossamme on juuri kuolema, muotojen kuolema. Ja muodot arvostelevat omalta kannaltaan. Muoto tekee hyvästä ja pahasta suhteellisen hyvän ja pahan ja se katsoo omalta kannaltaan, joka kanta voi olla kanta. Se sanoo, että tuo ja tuo on paha ja tahtoon, että se paha loppuu ja poistuu, hän arvostelee suhteellisesti hyvää ja pahaa. Hän potee jonkunlaista syntiä ja jonkun aikaa tämä paha on hänestä hyvä, sillä se voi tuottaa nautintoa, mutta sitten lopulta tulee kärsimys ja hän ajattelee, ettei se olekkaan mitään hyvää, vaikka olen sitä hyväksi luullut, se ei ainoastaan tuota ruumiillista kärsimystä, vaan ehkäisee inhimillisinä, vapaina olentoina nousemasta niihin henkisiin korkeuksiin, joihin tahtoisi nousta. Ennen se oli hyvä, mutta nyt se on muuttunut synniksi; nyt tahdon siitä päästä. Mutta onko itse paha siitä mielissään?

Onko se jo tullut tottumuksesi? Pitääkö se siitä, että minä sanon, että nyt sinun pitää kuolla.

Kun katselen okkultisesti tätä maailmaa sisäisellä silmälläni, niin ei ole mitään puhdasta subjektiivia, ei ole olemassa muuta kuin objektiivia. Siis paha, synty on objektiivinen todellisuus. Se on juuri se, joka meitä vaivaa, se on kuin loiskasvi, se on kuin pirullinen olento, joka meitä ahdistaa. Se on kuin suuri voimapatteri, joka pyytää meitä yhtämittaa itseään ruokkimaan: anna minulle elämä, muuten kuolen pois. Se on joku meidän synty tai pahe, joka niin sanoo. Ei ole ihmisen ajatuksissa eikä mielikuvituksissa mitään sellaista, joka häviäisi olemattomiin. Emme voi sanoa, että kun emme mitään pahaa tee, niin ei kai mitään tee, jos ajattelemme joskus itsekästä ja jotain synnillistä, mitä se mielikuvitus voisi vaikuttaa? Niin ihmiset lohduttavat itseään, mutta siinä he erehtyvät, sillä ei ole olemassa mitään olematonta. Ei ole olemassa mitään paljaastaan subjektiivista, vaan se on omassa maailmassaan objektiivista, oleellista. Siis meidän pahat taipumuksemme ovat objektiivisia, jotka sinänsä ovat olemassa. Niitten voittaminen, niitten nimittäminen pahaksi on erittäin ikävä kuolemantuomio niille; ja ne taistelevat kuolemaansa vastaan. Tämä on tärkeä kohta ymmärtää kaikessa psykologiassa.

Nyt kun ajattelemme ihmisen kehitystä ja kaikkia näitä eri kolmea sota, niin muistamme, että ensimmäinen sota oli se, joka alkoi atlantiksella, kun valkoiset maagikot taistelivat mustia maagikoita vastaan ja voittivat ja pelastivat meidät mustan magian liiallisesta houkutuksesta. Mitä se merkitsee? Musta magia on jotakin, joka on tekemisissä meidän tahtomme kanssa. Siis meidän tahtomme voi tulla mustaksi. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee luonnollisesti, että meidän tahtomme oli tietien Jumalan tahtoa vastaan. Mitä tämä merkitsee käytännössä? Se merkitsee alkutaipaleella sitä, että meidän tahtomme tulee julmaksi ja tahdomme tuottaa toisille kärsimyksiä ja tahtoo toisia piinata, ahdistaa ja tehdä kaikkea pahaa. Me voimme nähdä

pieniä mustan maagikon taipumuksia jo lapsissa. Se voi olla perintöä Atlantikselta, joka on kulkenut heidän tietämättään heidän veressään. Se tulee ilmi enimmäkseen pienissä pojissa – ei paljoakaan työissä – pojat voivat tappaa kiduttamalla kärpäsiä nyhtäen ensin siivet ja sitten jalat. Tämä käy lapsilta verrattain tietämättä, mutta se on kuitenkin jotain vahaa mustan magian perintöä, joka voi kasvaa tai hävitä. Kaikki julmuus on kuin ensimmäinen askel mustaan magiaan, oli se sitten teoissa tai ajatuksissa. Tämä julmuus tulee ilmi pian sodassa ja kaiken sen mukana, joka sotaan liittyy. Silloin ihmiset unohtavat olevansa ihmisiä ja voivat joutua kuvaamattoman julmaan tilaan, aivan kuin horrostilaan. Se on joukkohypnoosi, joukkosuggestioni, joka tulee yksilöön silloin kun ottaa osaa sotaan, joka tietysti jo itsessään on mustaa työtä.

Nyt Atlantiksella tuo valkoinen sota mustia vastaan oli aivan välttämätöntä, jotta pieni nuori ihmis-sielu ollenkaan pelastuisi. Minkätähden se oli välttämätöntä? Me voimme hyvin ymmärtää kun kuvittelemme ja katselemme meitä ihmisiä silloisessa tilassamme. Me olimme syntyneet ihmisiksi jo miljoonia vuosia varhemmin. Olimme syntyneet ihmisiksi jo tällä maapallolla, mutta joka tapauksessa olimme vielä aivan nuoria, jotka vielä minuuksina olimme taivastasolla, joka on ihmisminuukсийen koti. – Kun olemme ruumistuneet fyysilliseen ruumiiseen, niin meidän pieni lepattavan liekin tapainen minuutemme tai mitätön pala siitä tuli tähän ruumiiseen, ja se pieni ajatus eli järki kasvoi vuosisatain vierieissä. Mutta silloin mustat maagikot alkoivat salaa heitä houkuttaa, ei sentähden, että olisivat tahtoneet tehdä heille pahaa, mutta oman kehityksensä ja kohtalonsa takia, sillä he tahtoivat itse kehittyä ja houkuttelivat silloin heitä palvomaan itseään. Se, mikä heille oli kokemusta, olisi voinut tulla meille äärettömän kohtalokkaaksi, jos olisivat saaneet herättää tuossa pienessä lapsellisessa minuudessa mustan tahdon, tahdon julmuuden, tahdon itsekkyyden. Silloin se olisi ollut meille äärettömän kohtalokasta, sillä siitä olisi seurannut kuolema. Me

olisimme silloin minuuksina kuolleet pois taivaallisesta tilasta ja se ei ole luonnon eli elämän tahdon mukaista, sillä se ei saa tapahtua ihmisten tietämättä vaan tieteen, jos ihminen tahtoo tulla mustaksi maagikoksi, tappaa hän itsensä moraalisesti ja eroittautuu henkisesti ja metafysillisesti monaadista. Tämä ei voi tapahtua, sillä ei ole kuin yksi ainoa majesteetti ja Jumala, sitä sellaista seuraisi kuolema. Mutta kuolla ei mikään ihminen saa, ei mikään jumalallinen olento, joka kulkee ihmisasteen läpi; kuolla ei kukaan muu saa kuin se, joka sitä tahtoo. Ja kuka tätä tahtoo? Ainoastaan harvat sitä tahtovat ja he silloin katoavat, mutta hekään eivät ikuisiksi ajoiksi, heidänkin täytyy vielä joskus aloittaa uusi elämä. Siis ei ole olemassa muuta kuin elämä, mutta nyt on ihmisellä kuitenkin se mahdollisuus, että hän äärettömiksi ajoiksi luopuu kuolemattomuudesta ja kuolee. Se on mustan maagikon, sellaisen, joka tahtoo asettaa tahtonsa elämää vastaan, kohtalo.

Atlantiksen mustat maagikot tahtoivat houkutella meitä, hyvin vallinaisesti älyllisiä olentoja, ja se on elämän kannalta luvatonta. Sentähden tapahtui tuo sota, valkoisten sota mustia vastaan, että sen avulla suojeltaisiin lopullisesti meidän minuutemme. Asetettiin aivankuin suojamuurit meidän minuuksiemme ympärille. Sillä tavalla järjestettiin semmoinen taivas eli paradiisi, josta ihmisminä ei pääse kuin tahtomalla. Ihmisminuudet muodostivat kuin enkelikunnan eli hierarkian näkymättömässä maailmassa ja nämä ihmisminät ovat kaikki suojeltuja ja nämä kaikki ovat kuin Jumalan helmassa. Näitä ei pidä houkutella pois. Kaikkien meidän enkelimme ovat taivaissa aina ja niinkuin pienet lapset, suunnanneet katseensa Jumalaan, eivätkä nämä enää lankea mustaan magiaan.

Tuo ensimmäinen sota taivaissa, suuri sota, valon sota pimeyttä vastaan sai aikaan suurenmoisen tuloksen. Meidän on siis kiitettävä Valkoista Veljeskuntaa, sitä kantajoukkoa, joka tuli muualta, suuremmoisesta avusta. Ja se työ jatkuu yhä; se on rekrytoinut suuria ihmisjoukkoja, se yhä suojaa ihmisminuuksia

muurina pahaa vastaan, sillä se on luonnon tahdon mukaista. Valkoinen Veljeskunta rakensi tämän muurin ja ylläpitää sitä yhä, niin että me olemme ihmisminuuksina siinä suojellut. Mutta se ei ole mikään meidän ansiomme, vaan se on apu, jonka olemme nuorina lapsiolentoina saaneet. Ja se apu on luonnon käskystä tullut. Ei se ole erikoinen armon osoitus Valkoisen Veljeskunnan puolelta, ei se ole ainoastaan hyvydestä ja uhrautuvaisuudesta meitä kohtaan, vaan se on luonnon pakosta, Jumalan tahdosta. Mitä enemmän me kasvamme, sitä enemmän me tunnemme kiitollisuutta niitä kohtaan, jotka yhä ottavat osaa siihen työhön, ja me itse kiiruhdamme ottamaan osaa siihen työhön.

Toinen taivaallinen sota on se, jota ihmisyksilöt käyvät valkoisten veljien esimerkkiä käyttäen ja heidän kehoitustaan noudattaen. Ensimmäistä sotaa nimitämme sodaksi Saatanaa vastaan, eli pahaan tahtoa vastaan. Toinen sota on sota ahrimania vastaan, joka tapahtuu juuri ihmisen omassa sielussa. Se on sota sitä Ahrimaanin houkutusta vastaan, joka on sitä, että me ihmiset olemme tunne-elämässämme sanomattoman taipuvaisia lankeamaan kaikkiin semmoisiin tunteisiin ja aistimuksiin, jotka tuottavat meille nautintoa ja hyvää tunnetta, iloa ja hyvää mieltä, aivan persoonallista onnea, yksilöllistä onnea. Samalla olemme taipuvaiset kammoamaan semmoisia tunteita, jotka rajoittavat ja rikkovat rauhaa. Me etsimme tunne-elämässämme sitä tunnetta, joka pysyisi ja olisi iankaikkinen ja jossa aine voisi elää ilman, että sisäinen rauha ja harmonia rikkoutuisi. Sitä etsimme, mutta olemme silloin hyvin suurien harhojen alaisia. Ahrimanin harhojen edessä, joka sanoo, että tämä tunne on hyvä ja ainoastaan tästä tulet rauhalliseksi ja onnelliseksi. Ahrimanilla on erikoinen ase kädessä, joka on ominaan meitä viehättämään, ja jonka eteen meidän täytyy polvistua; se ase on kauneus. Tunne houkuttelee omalla kauneudellaan ja me joudumme kaikenlaisten tunteiden valtaan. Sisässämme tiedämme, että etsimme jotakin semmoista, joka vapauttaisi meidät kaikista

niinsanotuista tunteista ja kaikesta tunnelmallisuudesta ja kaikesta harhaanvievästä hartaudesta ja antaisi meille sen pysyvän ikuisen rauhan tunteen, joka antaa meidän aina olla kuin mestarin eli Jumalan edessä. Toinen sota taivaissa oli juuri Valkoisten Veljien apu sillä tavalla, että he koettivat vetää ja yhä koettavat vetää meitä esimerkillä, sanalla ja opilla ymmärtämään, mikä on ikuisen onnen edellytys ja millä tavalla sen voi saada. Kaikkien heidän opetuksensa käyvät samaan suuntaan. He sanovat: sinun on pyrittävä kaikkeen puhtauteen, totuuteen, rakkauteen ja kaikkeen jalouteen sekä epäitsekkyuteen, niin silloin sinä lopulta kyllä saavutat oikean tunteen, joka ei kuole. Kaikki muut tunteet ovat sitä laatua, että ne kuolevat ja niitä uhkaa kuolema. Me emme tahdo elää tunteessa, joka on tuomittu kuolemaan, vaan sellaisessa, joka on pysyväinen. Sentähden jokainen nuori ihminen unelmoi suuremmoisesta rakkaudesta, joka eläisi aina yhtä kauniina, lumoavana ja puhtaana. Hän ei ollenkaan nuorena ollessaan ajattele, että hänen lempensä ja rakkautensa saisi muuttella sinne tänne. Hän ei ihaile Don Juania ja Casanovaa. Ei mikään nuori nainen voi kuvitella Lucretian tai Messalinan tapaista naista ihanteekseen. Ei hän ajattele, että hän olisi tällainen yleinen nainen, joka rakastaisi tällä hetkellä yhtä, toisella toista, vaan sellaista, että hän voi tuntea oikeaa rakkautta ystäväänsä kohtaan. Tämä toteutuu äärettömän harvoin, mutta me käymme enemmän ja enemmän sitä aikaa kohti, jolloin todellinen nainen löytää todellisen miehen ja päinvastoin. Vaikka se ei ole vielä todellisuudessa ratkaistu, niin antaa se sieluille jonkunlaisen lohdutuksen, vaikkei se olisi vielä saavutettu. Harvat saavat sitä kokea, sillä tunne-elämä on häilyvää. Tunteet vaihtuvat. Ja se, että me ihmisinä edes ymmärrämme kaivata pysyvämpää tunnetta, on näiden opettajain ansio. He eivät koettaneet opettaa, mikä on oikea tunne ja että synnin palkka on kuolema: älkää antautuko nautinnon valtaan, sillä niitä seuraa kärsimys. Se on kausaliteettilaki, syysuhteen laki, ettei ole mitään nautintoa ilman kärsimystä. Sitä on hyvin vaikea välttää,

mutta suuret opettajat ovat aina koettaneet opettaa vapautumaan näistä vastakohtien vaihteluista, niin että sielumme kulkisi sitä vaakasuoraa linjaa pitkin, jolloin nämä kaikki tämmöiset häiriöt ovat kuin pinnalla. Saavuttakaa sielun tasapaino.

Me tiedämme, että ihmiskunta vanhoina aikoina tahtoeessaan kulkea opettajan jäljessä, joutui lopulta siihen, että tahtoi jättää tämän näkyväisen elämän päästäkseen sen aiheuttamista vastakohtista vapaaksi. Vanhassa Indiassa oli yhteiskunta järjestetty niin, että määrättyssä iässä ihminen oli oikeutettu vapautumaan jokapäiväisestä elämästä. Kun oli nuorena palvelut ja miehenä hankkinut perillisen, niin hän sai vetäytyä mietiskelemään. Ja oli ihmisiä, jotka aivan nuoresta lähtien saattoivat mennä erilleen muista ja vapaasti kehittää sielullisia voimia; he saattoivat vapaasti eritä tästä ruumiista ja toisessa maailmassa saavuttaa tasapainon, niin ettei mikään nautinto olisi voinut houkuttaa enemmän kuin kärsimykset peloittaa. Mutta suurin osa ihmiskuntaa eli tavallista, jokapäivästä elämää ja ainoastaan otti joitakin hyviä neuvoja vastaan, joten jokapäiväinen yhteiskunnallinen elämä muodostui yhä enemmän ja enemmän inhimillisemmäksi. Mutta se paha, jota vastaan taisteltiin tässä toisessa taivaallisessa sodassa ja jota yhä käydään, se on varsinainen sota näkymättömässä maailmassa ja se ihmissielussa piilevä halu seurata virvatulta, se taistelu Ahrimaania vastaan.

Tietysti kun tällä tavalla puhumme vähän skemaattisesti, jotta asia tulee selväksi, niin ei saa unohtaa, että ihmisessä on kaikki puolet sekoitettuna, mutta tässä selvitellessä täytyy asia ottaa kaavamaisesti ja huomaamme, että historiallisesti on eri aikoina käännetty huomio eri puoliin, niinkuin Atlantiksella oli taistelu Saatanaa vastaan ja valkoisten voitto, vaikka ei ole vielä ihmisten voitto, olemme ainoastaan suojellut, niin toisessa on taistelu Ahrimania vastaan (opettajat kehoittavat seuraamaan heitä).



Sitten tulemme kolmanteen sotaan ja on Kristuksen sota, sota ennenkaikkea Lusiferia vastaan. Kristus voittaa Luciferin ja käskee meitä taistelemaan Luciferia vastaan. Lucifer on hyvin lähellä ihmistä ja itseasiassa meidän korkeampi minämme. Häntä vastaan ei Kristus taistele, vaan sitä persoonallista minää vastaan, joka on meillä Luciferin nojalla; jos ei olisi Luciferia niin ei olisi mitään persoonallista minää, Kama-manasta. Kristuksen sota on sitä pahaa vastaan, joka on hyvin syvällä meidän persoonallisessa minässämme, (ei ainoastaan astraalipuolellemme), ja mikä se on? Voisi sanoa, että sillä pahalla on kaksi muotoa; se on oikeastaan yksi muoto, mutta se ilmenee kahdella tavalla: ylpeytenä ja merkillisenä sisäisenä tietona siitä, että me sittenkin kyllä tiedämme, missä on onni. Sellaista ylpeyttä, että me kyllä osaamme arvostella ja tiedämme, kuinka kaikki pitäisi olla ja ihmeellisen hyvin tiedämme, mikä on nurin ja osaamme Jumalan töitä arvostella. Voimme mennä niin pitkälle, että sanomme, ettei ole mitään jumalallista eikä mitään moraalialia, ainoastaan sokeat luonnonvoimat, tulemme siis materialisteiksi; meidän järkemme, jonka olemme saavuttaneet pitkän kehityksen tuloksena, on korkein; ei ole mitään, joka olisi meitä korkeampaa, me olemme lopullisia arvostelijoita tässä maailmankaikkeudessa; me voimme sanoa, mikä on ruma ja mikä on kaunis, me olemme lopullinen mitta. Ja lopulta me nauramme kyynillisesti, että on olemassa muka jotain hyvää ja rakkautta; me olemme saavuttaneet viisauden huipun; ei ole mitään Jumalaa, ei mitään sellaista. Taikka sitten olemme tulleet tuollaisiksi epäilijöiksi tai agnostikoiksi, ettei voi mitään tästä kaikesta tietää ja me nauramme kaikelle tiedolle. Jos esim. tulee joku viisas, joka sanoo, että on jotakin kokenut ja sanoo, että on syntiä ja synnin palkka on kuolema, niin voimme ylpeästi nauraa ja sanoa: voi kuinka ihminen voi olla sokea kun luulee jotakin tietävänsä, ei ole mitään tietoa, kaikki on epävarmaa, kaikki on harhaa ja turhaa, ei ole mitään muuta tietoa kuin mitä on tieteellisesti voitu tutkia. Ja jos me nyt vielä olemme agnostisella kannalla tai perin

materialistisella kannalla, niin olemme vielä jollakin tavalla kehittymättömiä ja täytyy tunnustaa, että vaikka ihmiset tieteilijöinä voivat sanoa, että niin ja niin on, niin kuitenkin loppujen lopuksi voimme korkeintaan sanoa, että me emme tiedä. Jumala ainoastaan tietää, miten oikeastaan on. Sen ymmärtää kaikista tutkimuksista, että paljon on ja niin hullulta kuin se kuuluukin, niin kuka ties, Jumalakin on. Niin täytyy meidän nykyaikaisina ihmisinä sanoa. Mutta siitä huolimatta, koska ihminen kyllä on tilaisuudessa pääsemään niin tarkkaan kokemukseen, kuin millä tasolla tieteellinen tutkimus on, niin me voimme ylpeässä tietämättömyydessämme ajatella, että tietäminen loppui siihen ja siihen. Aivan niinkuin entinen koulun johtaja sanoo, että minä olen tieteiden maisteri, ei ole muuta kuin mitä minä tiedän; mitä minä en tiedä, se ei ole enää mitään tietoa. Semmoiseen tyhmyyteen voi moni langeta. Se on meidän tietämättömyys ja ylpeys, joka tulee sisästä päin, joka paisuu meissä, koska minämme on tietoinen siitä, että minä olen jumala. Sentähden voimme alemmassa minässämme paisua niinkuin sammakko, joka tahtoo paisua härän kokoiseksi.

Eräs puoli on syvällä meissä ja se on se, että me sanomme ja uskomme syvällä itsessämme, että tämä sukupuoliuus meissä on sentään kuin kaiken elämän ja onnen perus ja ettei elämässä ilman sukupuoliuutta ole mitään „charmia“, ei mitään onnea, ei mitään suloa, että sukupuoliuudesta johtuu koko olemassaolon koko viehäytys. Sentähden ajattelemme, että koska tulee se, jota voisin oikein rakastaa; jos olisi joku ihminen, josta oikein pitäisin, niin mistä minä oikein enää muusta välittäisinkään. Jos olisi ihminen, jonka kanssa muodostaisin koko kosmoksen, koko maailman, niin emme enää mitään kaipaisi. Tämä on hyvin syvällä ihmisessä. Vaikka hän sanoisi, että Jumalassa on ainoa onni ja ikuinen rauha, niin hänessä voi vielä paljon koettuaan ja kärsittyään olla ajatus, että kun löytäisin oikean rakkauden, niin olisin onnellinen. Tämä myös johtuu ylpeydestä, että me voisimme järjellämme ja ajatuksillamme määritellä, mikä on

ikuinen autuus ja onni. Me emme järjellämme kykene sitä määrittelemään ja tästä ylpeydestä pitäisi meidän päästä. Tietysti en sano, että ette kaikki olisi sitä jo huomanneet, mutta meidän täytyy tarkastaa hyvin itsemme, nähdäksemme, että onko meissä jäljellä mitään sellaista uskoa, että me voisimme itse jotakin määritellä, sillä meidän ylpeytemme käy lankeemuksen edellä. Se ylpeys on voitettava ja täytyy tulla siihen loppupäätökseen, ettei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin Isä tahtoo, niinkuin elämä itse tahtoo. Vaikka elämä miten tahtoisi meidän onnemme ja autuutemme suhteen, niin emme enää napise, sillä tiedämme, että elämä on valmistanut meille sellaista, jota emme osaa aavistaakaan. Ikuinen elämä on kaiken takana, ja se voi olla niin aavistamattoman suurta rakkautta, että miljoonat ihmiset vielä rakastavat toisiaan, me kaikki koko ihmiskunta, niin että emme osaa kaivata mitään persoonallista, mitään pientä. Elämällä voi olla niin äärettömän suuria yllätyksiä. On ihmisiä, jotka ovat paljon kärsineet ja tulleet hyvin yksinäisiksi, niin että ovat sanoneet itselleen hymyillen, että en minä usko mihinkään ihmeelliseen rakkauteen, mutta ovat kuitenkin sellaisia, että rakastavat kaikkia ja saattavat olla hyviä kaikille. Se on sellaista, jonka kaikki viisaat ja oman ylpeytensä voittaneet tietävät ja jota ei saa ylpeydellä häiritä.

Nyt Jeesus kolmannella sodalla voitti juuri tämän. Hän voitti juuri Luciferin. Hän koetti omassa elämässään olemalla esimerkinä, antaa sen elämän meille, niin että saa Kristuksen rauhan, Kristuksen onnen, vaikka muu meiltä riistettäisiin, niinkuin se riistetään mikäli se on meissä kiinni. En tarkoita, että olemme täällä maan päällä tulleet sietämättömiksi. Ei. Kuta enemmän me Kristuksessa elämme, sitä enemmän maa muuttuu paradiisiksi, mutta meillä ei ole enää mitään itsekkäitä kaipauksia ja meidän elämämme maan päällä on sanomattoman onnellinen.